

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Em Sava

Ilustrație copertă: Claudia Feti

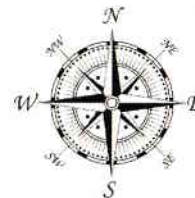
**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSMISIAN**

Mariette : muza și inspirația lui Jules Verne / Cosmisian. - București :
Siono Editura, 2022

ISBN 978-630-6509-02-7

821.135.1

Cosmisian

Mariette

muza și inspirația lui Jules Verne

SIONO
EDITURA
București, 2022

Când Naratorul și Firul Narațiunii devin personaje într-o poveste în care se pot rătăci cu ușurință și asistă neputincioși la derularea evenimentelor, incapabili să-și ajute propriile personaje, te întrebi dacă nu cumva și tu ești parte din tot acest carusel în care o fetiță cu două codițe la fel te ia de mână și-ți zâmbește fix atunci când crezi că nimeni nu te poate vedea.

Și ce i-ar mai putea rămâne de făcut unui narator care nu mai poate schimba narațiunea?

„Tăcerii i-aș face un trup cu mai multe inimi, ca să i le rănesc în fiecare zi, pe rând, ca să o scutur de dorințele ei ce o leagă de om. La final, i-aș da o inimă de copil și aș învăța-o să zâmbească.”

Potecuța

CUPRINS

Prefață	5
Introducere	11
Prima parte	13
Partea a doua	53
Partea a treia	131
Epilog	177
Recomandare de carte în carte	183

Fetița cu Codițe,
Naratorul și Firul Narațiunii

1

Parcă o văd și acum sărind mai mult pe loc, când pe un picior, când pe altul, înaintând fără vreun scop anume spre casă. Părul îi creștea de la sine în două codițe blonde, prinse cu grijă de chiar mama ei, pentru a întări ideea că părul blond este menit să zburde în ritmul veseliei cu care fetița zâmbea sau în al adierii vântului ce îi mângâia chipul blajin. Al ei crescuse mult în ultima perioadă, ceea ce îl făcea pe alocuri puțin ondulat.

Pașii o duceau întotdeauna spre casă, chiar dacă lumea ei părea a se mărgini la cartierul de blocuri de curând construite, aproape de blocurile vechi unde locuiau oameni de când au fost inventate dorurile. Rar, pentru că în acea vreme cerul nu era brăzdat de prea multe avioane, o dără nefirească împărțea cerul neuniform cu un șnur

pufos de alb zvântat de vânt, ce dădea impresia că orizontul e altfel atunci când mă gândesc la copilărie. Ochii ei mici, migdalați până spre culoarea căpruiului luminos, priveau norii secerați de aspirația oricărui copil de a ajunge aviator. În copilăria fetei nu existau piloți, ci doar aviatori. Ei erau cei care legau norii între ei cu snur alb de orizont diferit.

Chiar în această dimineață, când norilor le-a fost aflat secretul, fetița mea s-a împiedicat de o piatră. Nu este ușor să pășești pe moalele pământului când privirea îți este îndreptată spre statornicia norilor, a viselor. A căzut în genunchi, julindu-se puțin. M-am abținut să intervin. Cu greu, dar am făcut-o. Cu toții știm ce se întâmplă dacă Naratorul îi permite Firului Narațiunii să intervină pentru a-și salva personajele, doar pentru că ar putea să le schimbe destinul. Așa că am privit-o fără a-mi deconspira identitatea. Și-a așezat celălalt genunchi pe asfalt, aproape de locul unde îi fusese rănit geamănul. Cu genunchiul plecat prinsese peticul de pământ bătătorit pentru a-l sufoca, drept pedeapsă, iar cu mâna stângă își mângâia zona ce părea mai mult iritată decât julită. Ideea de a pune salivă pe deget nu i se păru prea deșteaptă, dar o făcuse doar ca să pecetluiască rana. Suflă și se bucură că aerul fin pe care îl ținuse o vreme în pieptul ei mic era

rece, cât o compresă pusă de mama ei. Pe lângă asta, chiar și mama ei sufla peste răni pentru a-i liniști fetei usturimea.

Cât ai clipi, fetița era din nou în picioare. Ridicându-și privirea spre blocul vechi din față, a oftat fără tristețe. Gardul care înconjura grădina lungă, ce părea a da impresia de măreție fals atribuită blocului unde locuia fetița, era făcut din sârmă. Că era ruginită, era evident. Că nu prea era necesar, nu era relevant. Și-a ridicat cu grijă piciorul, dar nu pentru a-l trece. Gardul nu avea menirea de a o face pe fetiță să-și înalțe piciorul. Și-a așezat talpa sandalei, strivindu-i rugina în iarba moale. Frunzele păpădiilor erau adunate în cerc, pentru a-și ține puful aproape. Dacă povestea aceasta va fi și despre păpădii, nu neg, pentru că și fetiței noastre i se mai spune Păpădie.

În grădina din fața blocului nu erau copii. Spun asta doar ca să nu mă întrebați. Judecând după leagănul simplu, orfan de altfel, mă tem că fetei cu codițe născute din curiozitate nu îi mai rămăsese niciun competitor nemilos care să o împiedice să se îmbarce în leagăn. Fiind prea scundă, a regretat puțin că nu are un adversar mai înalt, pe care să îl provoace în vreun fel sau, poate, în altul, doar ca să o ajute să urce. Ea nu știa încă, dar băieții înfumurați servesc adesea obținerii de beneficii care le sunt potrivnice.

Fetița și-a adus o cutie de lemn, mai mult spartă decât întreagă, însă murdară chiar și în locurile unde nu era necesar să fie întreagă. A așezat-o în fața leagănelui ce se fâțâia de la vânt doar ca să îl încalcece dintr-o săritură, lucru ce i-a reușit fără efort. Nu avea nevoie de un băiat care să o ajute, ci de unul căruia să îi facă în ciudă.

Ca o umbră nepoftită, Firul Narațiunii s-a pregătit să îi dea un avânt leagănelui, pentru pornire. L-am surprins. M-am strâmbat la el și a renunțat. Era pentru prima dată când mă strâmbam la Firul Narațiunii, iar el a înțeles pe loc că avântul de care avea nevoie Fetița cu Codițe nu era unul al schimbărilor de destin, impuse pe ascuns, de la spate, de el, Firul Narațiunii. Fetița avea nevoie de un avânt mai simplu, unul care să o ridice de la sol spre cer, spre aspirații nebănuite de ea. Era prea micuță ca să le știe, era prea sinceră ca să nu le aibă. Mai avea nevoie și de un răgaz care să o tragă din spate pe cursul unui arc de cerc viu, ca să își vadă propria-i evoluție.

Cum spuneam, păsările puteau ciripi în liniște, pentru că acea grădină nu găzduia copii. Iar Fetița noastră cu Codițe chiar nu avea de gând să rămână prea mult în leagăn. Dacă vă întrebați unde erau ceilalți copii, vă spun doar atât. Firul Narațiunii încă nu s-a dezvoltat atât cât să o

prezinte pe Ruxandra, fata cu părul negru și scurt. Maniera în care acesta își cunoaște personajele diferă de cea în care un părinte își cunoaște copilul. Și, că tot veni vorba de părinți, mama fetei a ieșit la fereastra de deasupra intrării în scara blocului, strigând-o pe fetiță pe nume... sau la masă.

Venise timpul ca povestea noastră să se mute în casa personajului nostru principal. Lăsând-o pentru o altă lectură, vă mulțumesc și vouă pentru că nu ați intervenit când a căzut fetița. V-aș spune acum de ce e mai bine că nimeni nu a intervenit.

2

Copilăria Fetei cu două Codite a fost dintotdeauna liniștită. Doar soarele ce se ascundea după umbra nopții o mai egala. Uneori, dar nu des, vântul de toamnă mai putea fi găsit vorbind frunzelor, dar foșnetul lor nu era la fel de liniștit ca răcoarea cu care vântul își căuta perechea. Doar copilăria fetei mai egala mișcarea vântului. Poate copilăria să fie perechea vântului răcoros de seară?

În seara în care am urmat-o îndeaproape, martor fiind chiar Firul Narațiunii, Fetița cu Codite nu părea a se grăbi spre casă. Timpul pare a-i găzdui calmul cu care aceasta conturează ideea de grabă. Ajunsă în scara blocului unde locuiește, s-a apucat de vorbit cu plantele. Cum apartamentul ei era tot la etajul unu, acolo unde îl lăsase de dimineață, nu risca nimic aranjându-și puțin codițele în loc să bată la ușă. Nu era asta o scuză bună pentru întârziere? Nu este un lucru simplu să menții condiția bună a celor două

codițe dintotdeauna la fel.

Lumina din scară era una singură. Blocul avea patru etaje, așa că lumina se strânse de inimă, miloasă cum era ea, împărțindu-se pe fiecare etaj subtil, cât să nu trezească plantele ce dormeau pe vopseaua scorjită a pervazului de la nivelul intermediar. Firul Narațiunii s-a gândit să mute întâmplarea în altă parte a zilei, când lumina de afară se putea oglindi în becurile mititele ce făceau exerciții de trapez pe tavanul ascendent al scării. Mă obișnuisem să îl articulez, dar în această seară i-am cerut doar explicații. Pesemne că, obișnuit fiind cu schimbările, avea multe explicații pentru una atât de simplă precum cea propusă. Ne-a trezit la realitate aerul dintr-un balon făcut din gumă. Se spărsese. Fetița râdea de noi. Ne-am uitat unul la altul, neștiind dacă ea chiar ne vede sau ne speriaserăm noi atât de tare de sunetul balonului spart, încât ne imaginam că ne-ar fi știut prezenți. Noi nu am spus nimic, iar ea a continuat să urce, mai mult țopăind, pe treptele din beton.

La etajul patru era un cactus mare. Nu ne-am așteptat ca o fetiță ca ea să modifice un scenariu nescris pentru un cactus. Doar că, pe când să cred că este necesar să intervenim, de după ghiveci și-a făcut apariția un pisol bătrân și gras. Între el și cactus părea că exista o legătură pe care nu

mulți ar înțelege-o. Am aflat doar acum că cei doi împărțeau pervazul cu fetița noastră pentru a-și asigura camuflajul. Oare y-am spus că o cunoaștem pe Fetița cu Codițe dintotdeauna?

Un cactus și o pisică durdulie? Pentru aceste două ne-personaje am urcat noi după fetița care nu se mai vedea întoarsă acasă? Pentru o clipă scundă, cât să o pierdem pe fetiță din ochi, ne-am consultat pe marginea superficialității acestei povestioare, ca să aflăm rolul magnific pe care cele două îl aveau seară de seară pentru micuța noastră ființă.

Fetița se strecură cu grijă pe lângă cactus, apoi se aplecă imediat după colțul ascuns al ghiveciului, de unde luă un măr mic. Îl inspectă cu atenție. Nimeni nu mușcase din el. Era al ei în totalitate. E drept că doar o ființă agilă și subțire se putea strecura pe după cactus. Eu, spre exemplu, generos din fire cu poveștile, eram prea mare ca să ajung ușor dincolo de el. Doar Firul Narațiunii s-ar fi putut strecura, dar nu o făcuse, de teamă că îl cert din nou sau că s-ar fi agățat de spini cactusului. Nimeni nu ar vrea să surprindă un Fir al Narațiunii zbatându-se neputincios între spini unui cactus. Scena ar fi fost ca aceea a unui fluture ce s-a prins din neatenție în voalul unui păianjen.

Fetița mușcă din măr, apoi se așază cu coatele

pe lemnul scorojit al pervazului, privind în plină noapte. Ne-am fi apropiat, dar teama de a fi văzuți de Fetița cu Codițe în oglindirea ferestrei, produsă de noapte, ne-a făcut să ne temem. Fetița a zâmbit. Apoi, fără să îi înțelegem gestul, ne-a făcut loc, indicând când spre dreapta, când spre stânga, zâmbind. Mie, fiind mai voluminos, ființă preocupată cu detaliile, mi-a lăsat mai mult loc la stânga ei. Firului – uite așa, o fâșie minusculă, cât o fantă de lumină, atât i-a lăsat. Am privit amândoi ca hipnotizați seninătatea cu care fetița ne trata.

De cealaltă parte a nopții, nu departe de noi, puteai vedea într-o singură cameră din întregul bloc o lumină mișcătoare. Părea să anime camera dincolo de capacitatea mea de înțelegere. Deși rar în acea vreme, toate indiciile lăsate de lumină păreau a indica prezența unui televizor. Un ce? Un televizor? Pe când ne miram, fetița s-a întors frustrată spre noi și ne-a cerut să tăcem, atingându-și gurița cu un deget în semn de discreție, încât ne-a luat pe amândoi teama. Ne vedea oare? Părea tot mai evident că prezența noastră nu îi este un mister.

Pisoii durduliu s-a tot frecat de picioarele noastre, lovindu-ne ușor cu coada. A sărit și el pe pervazul generator de extaz. Patru ființe atipice priveau luminile jucăușe ce umpleau discret